

Η πρόταση της

Εκκλησίας δεν είναι να γίνουμε “καλοί άνθρωποι”. Η Εκκλησία μας κηρύττει ότι ακόμα και μέσα στην αποτυχία μας να είμαστε καλοί μπορούμε να αγαπηθούμε και αυτή η αγάπη προς εμάς μας δίνει την δυνατότητα προόδου.

Η αποτυχία μας να ζούμε αγαπώντας γνήσια δεν στέκεται εμπόδιο για την γνήσια αγάπη του Θεού προς εμάς.

Ο άνθρωπος τις πιο πολλές φορές προφασίζεται ότι αγαπά, προφασίζεται ότι δεν ενοχλείται από τους άλλους. Και το κάνει αυτό σε μία προσπάθεια κάλυψης της υπαρξιακής αποτυχίας του να είναι καλός.

Το να είσαι καλός δεν είναι ο στόχος του ανθρώπου. Ο άνθρωπος δεν ψάχνει τρόπους για να γίνει καλός ή τέλειος ή επιτυχημένος με μία τήρηση συγκεκριμένων συμπεριφορών. Γίνεται εμμονή μία τελειότητα με προδιαγραφές κοσμικές. Ο άνθρωπος χάνει το νόημα της ζωής του επιδιώκοντας συνεχώς να πετύχει στα μάτια των άλλων, να αναγνωριστεί η “αξιότητά” του από τους πολλούς. Και έτσι πλάθει είδωλα. Τα είδωλα των αρετών του. Καταντά πολλές φορές να φτάνει στο σημείο να ελέγχει όλους τους άλλους -τους ανάξιους, τους ατελείς, τους κακούς, τους “δήθεν”- ενώ ο ίδιος ζει μία “δήθεν” ζωή, μία ζωή όπου

τα προσωπεία εναλλάσσονται στο βωμό της ανθρωπαρέσκειας.

Ο άνθρωπος όμως αντί για όλα αυτά θα πρέπει να αναζητά την Χάρη η οποία τα «ασθενεί θεραπεύει και τα ελλείποντα αναπληροί».

Δεν είναι σκοπός μας να «εξαφανίσουμε» την ατέλειά μας μήπως και εκπέσουμε στην εκτίμηση των πολλών, αλλά αναγνωρίζοντάς την να την εναποθέσουμε στα πόδια του Χριστού μας.

Δεν είναι λίγες οι φορές που θεωρούμε ότι ο Χριστός μας θέλει τέλειους με μία κοσμική έννοια του όρου. Η «τελειότητα» που ζητά ο Χριστός από εμάς έγκειται στον προτρεπτικό λόγο του «Μάθετε απ'εμού ότι πράος ειμί και ταπεινός τη καρδία».

Θα τολμήσουμε λοιπόν να πούμε ότι η «τελειότητα» βρίσκεται στην αποδοχή της ατέλειά μας, στην παραδοχή ότι χρειαζόμαστε βοήθεια.

Τελικά «τέλειος» είναι ο άνθρωπος που ζει με μετάνοια· ταπεινός και πράος ζει με τους άλλους με ομόνοια, με διάθεση διακονίας του πλησίον.

Και εκεί, στο προσωπικό του ναυάγιο δεν παύει να προσδοκεί την αγάπη ως πρόσωπο και όχι ως μία αφηρημένη ρομαντική έννοια.

Και πλέον εκεί, στο χαλασμό των ειδώλων του, η ζωή πλέον δεν φαντάζει υπερβολή...

αρχιμ. Παύλος Παπαδόπουλος

Πηγή: imverias.blogspot.gr